

Léka Géza

A távirat

Ajtórésbe csúsztatva a távirat:
„Nagymama meghalt. Anyátok.”
A blankettáról ragasztott betűk
üvöltenek rám. Eleven sakálok.

Repül a küszöb, a házfal, a tető,
mindenestől a tücskös Zugliget.
Vizeletemben taposva ocsúdok:
ugyan ki írhatta, kiről és kinek?

A rettenet már átgázolt rajtam,
a többi csupán gyanú, vélelem.
Március óta kilencéves vagyok,
de innen még minden kételyen.

Nagymama nem hagyhatott el,
ez biztos. De ki az az Anyátok?
Bánr évét cincálnám darabokra:
vallja be, bár se hallok, se látok.

Így persze apámnak se szólhat,
hisz mindkét Léka Géza egyke.
Járatják itt velünk a bolondját,
mintha családtag volna veszve.

Szegény Nagymama, ha tudná,
Öregmamáról nem is beszélve.
Ám ebben a szent pillanatban
izzok vörösre, kékre, fehérre.

Mikor a gyásznép kilép az útra,
apám épphogy beesik a sarkon.
Nagyanyját kísérik. Anya és fia.
Vezeklésül bele kéne halnom.

Rémálom

Rémálmaimban is verseket írok.
Divatfotós pucsíttat így nőket.
Felhájpolok velük a fészbukra,
s míg buján nyaldosnak a lájkok,
hajbókolok a lefetyelőknek.

Orgasztikus kéj, ha megosztanak,
átlényegít e minőségi fakszni.
A riszpekt, a puffasztó ázsió.
S bár szakad rólam a verejték –
esélyem sincs rá felriadni.



Robert Capa (Friedman Endre) (1913–1954): A milicista halála, 1936/1970 körül
(zselatinos ezüst nagyítás, 50×60 cm, Magyar Fotográfiai Múzeum)